

Arrest

nr. 126 157 van 24 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 27 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX loco advocaat M.-C. FRERE en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens 12 september 2012 het Rijk binnen in het kader van familiehereniging en diende op 1 februari 2013 een asielaanvraag in. Op 20 december 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit de Volksrepubliek China (VRC), meerbepaald uit de Tibetaanse regio Amdo. U bent zelf van Tibetaanse afkomst. In 1995 hebt u de VRC verlaten op illegale wijze. U reisde naar Nepal van waaruit u via de reception centra naar Delhi en Dharamsala in India reisde. In India beschikte u, sinds 1996 ongeveer, over een Registration Certificate (RC), hetgeen u verkreeg nadat u een andere leeftijd (1978) had opgegeven dan uw werkelijke leeftijd (1972). U beschikte in India, sinds 1998 ongeveer, ook over een Identity Certificate (IC). U liet dat document later vernieuwen. In 2008 huwde u in India met Wangchen (O.V.X) die in 2011 naar België reisde, asiel aanvraag en hier het statuut van Vluchteling kreeg toegewezen. Uzelf kwam in 2012 naar België via gezinshereniging om uw echtgenoot te vervoegen waarna u op 1 februari 2013 asiel aanvraag. Ondanks dat u over een verblijfskaart in België beschikte, besloot u asiel aan te vragen omdat uw huidige verblijfskaart slechts telkens opnieuw maar voor één jaar geldig is en u met die documenten niet naar India kan reizen waar u familieleden wil bezoeken.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: Chinese identiteitskaart, CTA attest over uw huwelijk, overlijdensakte en affidavit, 'green book', foto's, attest reception centre, kopie verblijfsvergunning in België, attest goed gedrag en zeden van Indische overheid, IC, attest van bureau du tibet en een kopie van de 'hukou' (familieregistratiedocument).

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiare Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in 1995 heeft u van dan tot 2012 in India verbleven. U woonde in Dharamsala alwaar u voedselwaar verkocht en in 2008 huwde met Wangchen (O.V. 6.757.686).

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC.

Wat betreft uw asielaanvraag moet het CGVS vaststellen dat u geen expliciete, noch een impliciete vrees ten aanzien van India naar voor bracht. U werd tweemaal gehoord op het CGVS. Telkens gaf u aan dat u vanuit België naar India wilt reizen (zie gehoorverslag CGVS 5/3/2013 p.2 en 28/11/2013 p.2). U kwam naar België om uw echtgenoot te vervoegen. Daarnaast wilt u graag de Belgische nationaliteit verkrijgen om zodoende in de mogelijkheid te zijn om uw ouders in Tibet, VRC, te gaan bezoeken (zie gehoorverslag CGVS 28/11/2013 p.3). U gaf aan dat dit de belangrijkste reden is. Dit valt echter niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. U verwees verder nog naar moeilijkheden om uw RC te verlengen (zie gehoorverslag CGVS p.3). U zou eenmaal te laat zijn geweest, maar ondanks dat slaagde u er toch telkens in om uw RC te vernieuwen. Ondanks deze eerder beperkte problemen bleef u wel van 1995 tot 2012 in India wonen. U gaf verder ook geen andere redenen of problemen in India weer die uw vertrek hebben beïnvloed, u gaf zelfs weer geen vrees te hebben ten aanzien van India (zie gehoorverslag CGVS 28/11/2013 p.4). U haalde aldus geen

elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft een mogelijke terugkeer naar India, gaf uw advocaat tijdens het gehoor op het CGVS de opmerking dat de IC die u in uw bezit heeft, als een vals document dient te worden beschouwd. Dit document zou via corruptie zijn verkregen op basis van valse gegevens en aldus zou India geen land meer zijn waar u een verblijfsrecht hebt (zie gehoorverslag CGVS 28/11/2013 p.5 en 6). De vrees zou aldus uitsluitend ten aanzien van de VRC dienen te worden beoordeeld. Echter gaf u zelf nergens aan dat u ooit problemen kende in India omdat er in uw RC wordt vermeld dat u in India bent geboren (hoewel u bent geboren in de VRC) (zie gehoorverslag CGVS 28/11/2013 p.3). Ondanks deze zogenaamde valse gegevens, slaagde u er in om telkens uw RC te vernieuwen. U kreeg op basis van deze RC een IC in 1998 die u later nog eens liet vernieuwen. U had dus geen angst om dit document te tonen aan de Indische autoriteiten. Ook hebt u nooit gepoogd om uw identiteitsgegevens in India te regulariseren (zie gehoorverslag CGVS 28/11/2013 p.4) sinds het voor alle Tibetanen, niet enkel diegene die in India zijn geboren, mogelijk is om een RC te verkrijgen. Uw verklaring dat dit onmogelijk is omdat uw leeftijd niet correct is, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het regulariseren van uw documenten houdt nu eenmaal in dat er bepaalde gegevens conform de waarheid zullen worden aangepast.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedepoteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke IC. Het CGVS is dan ook van oordeel dat u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen.

De door u neergelegde documenten, zijnde Chinese identiteitskaart, CTA attest over uw huwelijk, overlijdensakte en affidavit, 'green book', foto's, attest reception centre, kopie verblijfsvergunning in België, attest goed gedrag en zeden van Indische overheid, IC, attest van bureau du tibet en een kopie van de 'hukou' (familieregistratiedocument), bevestigen uw identiteit, maar doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504)

2.2. Verzoekster beroept zich in een enig middel op de “*Schending van artikel 1 van het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen, Schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 §2 Vw.; Schending van art. 48/5, §4 Vw.; Schending van artikel 62 Vw.; Schending van de artikelen 25, §2, b) en 26 van de Richtlijn 2005/85/EG; Schending van artikel 3 EVRM*”.

2.3. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). De schending van artikel 3 van het EVRM, moet gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.4. Verzoekende partij vraagt ter terechtzitting de zaak uit te stellen omwille van het laattijdig en onleesbaar karakter van de laatste update van de COI van 11 maart 2014 toegevoegd aan de aanvullende nota van de verwerende partij van 13 maart 2014. Verwerende partij stelt ter terechtzitting dat de bijkomende informatie in deze laatste update *in casu* niet essentieel is. Aangezien de verwerende partij deze bijkomende COI niet tijdig heeft overgemaakt, noch -zoals ter terechtzitting kan blijken- in een vorm die na het doorfaxen aan de verzoekende partij nog leesbaar is, wordt de update van de COI Focus “*China India, De Tibetaanse gemeenschap in India*” van 11 maart 2014 uit de debatten geweerd.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.5. Verzoekster verklaart dat haar geboortegegevens zoals deze blijken uit de Indiase documenten onjuist zijn. Volgens verzoeksters Indiase documenten waaronder het reisdocument voor Tibetanen met name de *Identity Certificate (IC)*, ook wel Yellow Book genoemd, is ze geboren op 1 april 1978 in Dharamsala, India. Verzoekster beweert echter voor de Belgische asielinstanties dat ze in werkelijkheid geboren is in 1972 in Amdo, VRC en dat ze Tibet heeft verlaten in april 1995. Verzoekster stelt dat ze nog 1 broer en 3 zussen in Tibet heeft (gehoor Dienst Vreemdelingenzaken). Verzoekster legt een originele Chinese identiteitskaart voor zodat er geen twijfel kan bestaan aan verzoeksters Chinese nationaliteit.

2.6. Uit het CGVS-verhoor kan niet blijken dat verzoekster China heeft verlaten om vluchtelingenrechtelijke redenen. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Indien uit de door verzoekster toegevoegde informatie kan blijken dat in Tibet de mensenrechtensituatie voor bepaalde groepen of individuen kan verontrusten, in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen en monniken, en dat de algehele situatie soms beklemmend is dan kan niet blijken dat elke persoon die behoort tot de Tibetaanse bevolkingsgroep en Tibetaans Boeddhistische geloof vervolgd zal worden door de Chinese autoriteiten. Verzoekster beperkt zich tot algemene gegevens maar brengt *in concreto* geen vervolgingsfeiten aan. Er wordt dan ook niet aangetoond dat verzoekster in 1995 uit China is vertrokken omwille van een nood aan internationale bescherming. Verzoekster is echter thans gehuwd is met een in België erkend Tibetaans vluchteling.

Niettegenstaande een gegronde vrees voor vervolging bij een terugkeer naar China, overeenkomstig artikel 48/3 Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade, conform artikel 48/4 Vreemdelingenwet niet manifest blijkt, kan de Raad aannemen dat verzoekster omwille van haar echtgenoot/vluchteling in de negatieve aandacht kan komen te staan van de Chinese autoriteiten indien ze naar China moet terugkeren. Verzoekster dient op dit punt het voordeel van de twijfel te krijgen nu haar nationaliteit, herkomst en vertrek uit China niet worden betwist.

2.7. Echter verzoekster woont sedert 1995 in India. Ze is er een eerste keer gehuwd en na het overlijden van haar echtgenoot is ze hertrouwd met haar huidige man. *In casu* heeft de commissaris-generaal

terecht gesteld dat voor verzoekster India kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

2.9. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een ‘reële bescherming’ geniet.

2.10. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat. Tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asieland reëel zijn en de bescherming moet doeltreffend zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.11. Uit het verzoekschrift en de verweernota kan afgeleid worden dat de partijen het eens zijn over deze cumulatieve vereisten. Beiden verwijzen naar de Memorie van Toelichting bij artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer, doc 53/2555*) en verwerende partij wijst bijkomstig op het standpunt van UNHCR, zoals blijkt uit de Conclusies van Lissabon betreffende de effectieve bescherming in de context van terugkeer naar derde landen (zie bijlage bij de verweernota).

2.12. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet voorziet in 2 situaties, met name wanneer *“de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten”*. Nergens kan blijken dat verzoekende partij in het eerste land van asiel de vluchtelingenstatus moet zijn toegekend zoals het verzoekschrift lijkt te veronderstellen, wel dat in geval geen vluchtelingenstatus werd toegekend, een reële bescherming voorhanden is. Dit is *in casu* wel degelijk het geval. Immers verzoekster had bescherming in India waar ze van 1995 ongemoeid en veilig kon verblijven, huwen en werken. Verzoekster wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaanse beschouwd (Green Book).

2.13. Verzoekende partij betwist echter dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.14. Echter uit het administratief dossier kan blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treffen. De *“COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*, van 12 november 2013 (herhaald in de update van 6 februari 2014), stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en *“In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt”*. Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoekster er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd ligt, dan werd in India het beleid vastgelegd in

officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies ("*Information Pertaining Tibetan Nationals*").

2.15. Verzoekster kan aldus niet overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is of afhankelijk is van de "goodwill van de regering". Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Ook de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen zowel volgens de SP (Police) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een "Long Term Stay RC". Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd. Verzoekster blijft bij louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op een verlenging van een RC of dat het verblijf slechts tijdelijk wordt toegekend terwijl duidelijk kan blijken dat er in de praktijk geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. De door verzoekster aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben, hetgeen *in casu* ook wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoekster in 1995 is binnengekomen, en onafgebroken een verlenging van haar verblijf werd toegekend. Dat dit beleid afhankelijk is van de zittende regering, is een bewering die strijdig is zowel met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met verzoeksters eigen verklaringen en de voorbijge realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al 65 jaar geleden gevestigd in India. Verzoekster toont niet aan waarom er thans, na meer dan 65 jaar, veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Waar verzoekster aanhaalt dat haar RC steunt op valse gegevens en zij vreest dat bij de aanvraag van een nieuwe RC en het voorleggen van Chinese documenten hiertoe, de waarheid aan het licht zal komen, kan worden vastgesteld dat deze hypothese zonder grond is nu verzoekster onder deze identiteit bekend is bij de Indiase overheid en reeds vele verlengingen heeft verkregen, gehuwd is onder deze identiteit en zelfs ook haar aanvraag naar België hierop heeft gesteund. Voorts blijkt uit het gehoor dat verzoekster haar Indiase identiteit kent maar onzeker was over haar geboortedatum op haar Chinese document zodat het nog de vraag is of de vergissing in India of in China is gebeurd. Verzoeksters vrees wordt verder ondergraven nu zij reeds eerder een IC aanvraag en zij over een geldig terugkeerdokument beschikte met NORI-stempel. Verzoekster heeft aldus steeds zonder problemen nieuwe documenten aangevraagd.

2.16. De argumenten van verzoekster inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", blijkt dat de Indische Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

2.17. Daarenboven kan uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA/TIBET" "*Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe*" aangebrachte informatie en analyse blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen (zie stuk 5), dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoekster in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Integendeel uit hetzelfde stuk blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt gesteld dat ook dergelijke beweringen bovendien schaars zijn en tegengesproken worden en ten slotte dat algemeen genomen de Tibetanen niet het voorwerp zijn van refoulement.

Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat deze twee zaken hangende zijn en dat de bijgevoegde documenten "questions" betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's

vervatte informatie verwijst. Indien het principe van een verbod van directe en indirecte non-refoulement een belangrijk rechtsprincipe is, dan kan *in casu* niet blijken dat er een risico op een schending van artikel 33 Vluchtelingenverdrag voorligt. Daar waar verzoekster een internetbericht "*Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet*" toevoegt, kan hieruit niet blijken dat de betrokkene ook effectief overhandigd werd aan de Chinese autoriteiten, enkel dat hij veroordeeld werd tot deportatie na het uitzitten van zijn gevangenisstraf. Verzoekster kan daarbij bezwaarlijk haar situatie vergelijken met deze van veroordeelde criminelen. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat verzoekster pas in beroep opwerpt dat zij mogelijk het voorwerp kan zijn van refoulement en zij dit niet eerder heeft gemeld. Aldus kan niet blijken dat verzoekster in haar omgeving ooit geconfronteerd werd met een dergelijk probleem of dat zij hierdoor enigszins verontrust werd.

2.18. Ten slotte bevestigt de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier "*dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)*". Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen met hun nakomelingen zich genoegzaam kunnen registreren in India, er ongemoeid kunnen verblijven, dat ze niet het voorwerp zijn van refoulementmaatregelen, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden. Verzoekster is 41 jaar en heeft ook nooit beweert dat ze in India problemen had. Integendeel ze verklaart dat ze asiel aanvraag omdat ze hoorde dat het goed was in België maar ook omdat ze naar India wil reizen bij haar familielid dat niet erg gezond is.

2.18.1. Verzoekster wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Ze woonde en werkte zonder problemen in India en reisde ongemoeid uit India met een mogelijkheid tot terugkeer naar India zoals ze ook zelf aangeeft. Verzoekster stelt enkel nog dat ze naar België kwam om China te kunnen bezoeken. Verzoekster kan niet tegelijkertijd beweren dat ze vervolgd is in China, stellen dat ze vreest voor refoulement wanneer ze zelf vrijwillig wil terugkeren naar China. Daargelaten of verzoekster op dit punt foutief werd ingelicht door andere Tibetanen, kan slechts worden herhaald dat verzoeksters vrees op dit punt ongegrond is. Er kan dan ook niet blijken dat er sprake is van ernstige problemen laat staan van aanhoudende vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

2.19. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.20. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.21. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.22. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verzoekster in India reële bescherming geniet in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.23. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK